

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B. M.
przeciwko R. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki B. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 27 czerwca 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona, albowiem Sąd Apelacyjny naruszył art. 11 k.p.c., nie uwzględniając wyroku sądu karnego skazującego powódkę za nieodprowadzanie podatku od towarów i usług od faktur wystawionych w ramach działalności gospodarczej prowadzonej jako FHU B. jako nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na wskazanej przyczynie kasacyjnej nakładało na skarżącą powinność wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych przepisów. Oczywiście tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania poszerzonej analizy istotnych dla wyniku sprawy przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku powódki o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu. Należy podkreślić, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego nie ma ustaleń dotyczących treści i uzasadnienia wyroku

skazującego, na który powołuje się powódka w skardze kasacyjnej, nie wiadomo zatem, jaka jest treść ustaleń sądu karnego oraz motywy wydania orzeczenia skazującego. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika ponadto, że oddalenie apelacji powódki stanowiło konsekwencję przyjęcia przez Sąd Apelacyjny, w ślad za aprobowanymi ustaleniami i ocenami prawnymi Sądu pierwszej instancji, że powódka nie udowodniła dochodzonego roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości. Jak to już podniesiono, te ustalenia są wiążące dla Sądu Najwyższego, który w postępowaniu kasacyjnym nie prowadzi własnego postępowania, nie ocenia dowodów ani nie ustala faktów.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

jw